

חוק המקורית הפך לחוויה עממית והפגנה רבתי הייס, הייס, הייס!

פסיעות הסחיג מהנשף האחרון הם מבצעים את הוראותיו של ריקוד הישראלי יונתן כרמון. התוריד כלאיים. המסקנה: אם תלביב אותו כשרון מקורי, מוטב למסור לה לאחרים. כדאי לפחות להכיריו ילילי תוכה בו דחאק גורית קדמון?

(בפינה הימנית, למעלה): המשיכו לצפות ברוקדים. ריקודי חיילים רדפו את הערבית: הצירקסיה פיתחה מקום לריקודי פחים תימני וריקודי הרועים (למעלה) זה בזה, ללא רגע של הפוגה בתכנית וללא שיעמום לקהל הצופים הנלהב.

קנים עם נערים יצאו במחול השרלה. כשסיימו זקני מלבין את הריקוד החסידי המסורתי, הצטרפו אליהם מחורם צעירים, שחובלו אותם אחרי כן בכבוד גדול אל השורות הראשונות של הקהל.

כדי שלא יסתובבו רוקדים מובטלים מאחורי הבמה, חפרו להם שוחות מכל צידיה. אחרי הכנס אפשר יהיה להשתמש בהן למטרות אחרות. אולי כדאי לקבור בתוכן דעות קדומות על תרבות מקורית. בשביל אלה שבאו לארץ אחרי דליה הראשונה והשנייה, ובשביל אלה שארונותיהם מלאים נעלייבית מרופדים בעורות שפנים יקרים, הכין שלום חרמון את ריקוד הקפקף. הקפקף הישן והחתיק מן המקלחת הקיבוצית האגדתית, שחתיקים נאנחים על ידה, כשהם ממהרים למקלחת הפרטית ש' בדירתם. הקפקף הוקן והטוב שרק נערי עליית הנוער וטירוני הנח"ל משתמשים בו היום, זוכה לריקוד מקורי. הנוסחה: קצת מריקוד העם האמריקאי, קצת הומור מקורי, קצת עליונות של ממש וכמה תנועות חדשות. מאוחר יותר, בסוף החלק השני, מדגים שלום חרמון משערי העמקים פרק נוסף מכשרונותיו: קומה על גבי קומה, רוכבים ילדי דליה על אבות שערי העמקים. עמק קומה ב' מוסרת התוכניה את שמו של הריקוד החדש והמעניין. בקרוב, קומה ב'.

★ ★ ★

כורדים כמו הפועל ת"א

דבקה, דבקה כפולה, צירקסיה ו' ריקוד הרועים. "אלה הם ערביי ההסתדרות", לוחש אחד הנמצא בעניינים. הערבים יורדים, זקני וזקנות מלבין עולים. בכינור מנגנת זקנה בת 70. פעם היתה הכנור הראשון בתזמורת הפילהרמונית של חיפה. כיום היא משגעת 35 אלף איש, המוכנים לסלוח לה על כל זיוף — ובלבד שתמשיך לנגן.

הצירקסים מתגייסים כבר לצה"ל, למה שלא ירקדו בדליה? הם רוקדים ועוד איך! הם הביאו אתם ילד קטנטן, הרוקד יותר יפה מילד גדול. הם רוקדים צירקסיה רגילה וצירקסיה כפולה. הם מנגנים בחליל שיש לו טון אחד כמו אדוקה וטון שני כמו סירנה. נהדרים, הצירקסים.

החלק השלישי מתחיל. מצלע ההר יורד עוד קיבוץ. קיבוץ גלויות על הבמה. כורדים רוקדים על במה אחת. קוצינים על השניה ותימנים עם פח גדול על השלישית. הכל יפה, הכל עשוי בטעם, הכל מתוכנן. הקור צינים מצלצלים בפעמונים. למי? התימנים רוקדים עם מקלות קפ"פ. הכורדים רוקדים לא כמו כורדים, כי אם כמו להקת הפועל תל אביב. ממש פרופסיונאליים.

החלק השלישי הוא חלק צבאי. הצנחנים רוקדים משהו גורא מצחקי. "אולי יציגו אותם מכאן", מציץ מישהו מעשי בשורה הארבעים ושמונה. הנח"ל סובים יותר. ה' שרונים אפילו מצוינים.

את המכונה, הגדול והטוב בריקודי הערב, מכוננים בכשרון רב פועלי חולון. על ה' ריקודים מנצח יואב אשריאל והמכונה היא מכונה של ממש. איזן, ברזל, פלדה. "יופי!" צוחח האיטדיין. "עוד הפעם!" ויקים התל אביבים, הירושלמים, אנשי ה' ליל ותושבי באר שבע. "עוד הפעם!!!" אין עוד הפעם. עוד הפעם? בעוד שלוש ארבע שנים, בדליה, באמפיתיאטרון שיעמוד שומם עד אז, בחיק הטבע שלא ישנה עד אז, עם רוקדים חדשים, עם ריקודים חדשים, עם הצלחה לפחות כמו זו של הפעם.

לקול צלילי תוכנית ב' עוזב הקהל את דליה. אריק לביא על הבמה מבטח: "הר' רים שלא ימצאו את ילדיהם, יוכלו לקבל אותם מחר בין שמונה לתשע".

הקהל מצטער שזה עבר. בתוך תוכו הוא מצטער גם על הסדר המופתי יותר מדי, על הארגון הקר אך הנחוץ, נחוץ מאד להצלחת מבצע ענק כמו דליה.

בשוחות שמאחורי הבמה, במחנות האהלים שבצידי האמפיתיאטרון ועל היציעים ב' מעלה ההר, התלחשו זוגות והתנמנמו רק דנים. כמה מהם ישנו שנת ישרים. מכונות משא דהרו הביתה, מכונות פרטיות הח' ליקו על הכבישים. שוטרים גלגלו חבלים על ידיהם. ראשי המפגן התכנסו לשחת סיכום, סיכום שהיה אחד ומשותף למארגנים, לצופים, לרקדנים ולכולם: היה כדאי.

הוא והיא מנצלים את יתר הזמן שנותר להם, אחרי שהופיעו על פני הבמה בריקוד, כדי להספיק ולחזות בריקודיהן של להקות אחרות שהופיעו בתכנית המחולות. לרוקדים שסיימו את תפקידם הוקצה מקום מיוחד, כדי שלא יפריעו לקהל המסתכלים.

היא והוא מחכים לתחילת התוכנית: הוא ישן על ברכיה והיא שומרת על ראשו. האופי העממי של המיפגן קרב את הלבבות, הסיר את המחיצות בין העירוניים המושבעים לבין חברי משקים ובני כפר.

אינטרמצו קצר בין ריקוד לריקוד. שני הזוגות המתעלזים צחקו למשמע בדיחה טובה, צחקו עוד יותר כשהצלם הבטיח לפרסם את התמונה.